

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2016. május 5. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt I.rendű vádlott ÉS TÁRSAI ellen indított büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2015. június 15. napján kihirdetett **14.B.107/2015/27.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a:

IV. rendű vádlott esetében a szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének próbaidejét **3 (három) évre enyhíti.**

A 15.000.- (tizenötezer) forint eljárási illetéket I. rendű, III. rendű és IV. r. vádlottak kötelesek egyetemlegesen megfizetni, IV. rendű vádlott külön illeték fizetésére kötelezését **mellőzi.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja.**

I. rendű vádlott által a 2015. június 15. napjától 2016. május 5. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

A másodfokú eljárás során felmerült **54.400.- (ötvennégyezer-négyszáz) forint** bűnügyi költségből kötelezi III. rendű vádlottat **30.000.- (harmincezer) forint** megfizetésére az államnak, a Gyulai Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

A fennmaradó **24.400.- (huszonnégyezer-négyszáz) forint** bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

Az elsőfokú bíróság I. r. vádlottat társtettesként elkövetett testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] és 2 rb. társtettesként elkövetett testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] miatt halmazati büntetésül 5 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a börtönbüntetés legalább kétharmad része letöltését követően bocsátható legkorábban feltételes szabadságra.

II. r. vádlottat társtettesként elkövetett testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] és 2 rb. társtettesként elkövetett testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] miatt halmazati büntetésül 4 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a börtönbüntetés legalább kétharmad része letöltését követően bocsátható legkorábban feltételes szabadságra.

III. r. vádlottat társtettesként elkövetett testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat], társtettesként elkövetett testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] és bűnsegédként elkövetett testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] miatt halmazati büntetésül 4 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a börtönbüntetés legalább kétharmad része letöltését követően bocsátható legkorábban feltételes szabadságra.

IV. r. vádlottat társtettesként elkövetett garázdaság büntette [Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont] miatt 1 év 6 hónap szabadságvesztésre ítélte, melyet börtönben rendelt végrehajtani. A börtönbüntetés végrehajtását 4 év próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett arról, hogy a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelése esetén IV. r. vádlott a börtönbüntetés legalább kétharmad része letöltését követően bocsátható legkorábban feltételes szabadságra.

Kötelezte I. r. és III. r. vádlottakat 19.000.-Ft kártérítés egyetemleges megfizetésére, míg IV. r. vádlottat 5.600.-Ft kártérítés külön történő megfizetésére (magánfél neve) magánfél részére, ezt meghaladóan a polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította.

Ezzel összefüggésben kötelezte I. r. és III. r. vádlottakat egyetemlegesen 15.000.-Ft eljárási illeték, illetőleg IV. r. vádlottat külön 15.000.-Ft eljárási illeték megfizetésére.

Rendelkezett az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről is.

A törvényszék ítélete ellen ellenérdekű fellebbezések kerültek bejelentésre, így az ügyész az I., II. és III. r. vádlottak terhére anyagi jogszabálysértés miatt, további bűnösség megállapítása iránt fellebbezett.

Fellebbezést jelentett be továbbá I. r. vádlott felmentés és enyhítés, míg védője enyhítés érdekében, II. r. vádlott és védője egyezően elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében III. r. vádlott elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés, védője enyhítés érdekében és IV. r. vádlott elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés, védője pedig enyhítés érdekében.

A fellebbviteli főügyészség az ügyész által bejelentett fellebbezést visszavonta, míg a vádlottak és a védőik által bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. A tényállás pontosítását indítványozta annyiban, hogy I. r. vádlott a bűncselekmény elkövetésének idején csak egy alkalommal volt büntetve, a többi elítélésére ezt követően került sor. Eljárási szabálysértést észrevételezett kifejtve, hogy az 1. és 2. számú tanúk a helyszínen intézkedő rendőrök voltak, így vallomásuknak az a része, amely a később tanúként kihallgatott személyek által elmondottakat tartalmazták a Be. 168. § (1) bekezdése alapján bizonyítékként nem vehető figyelembe, így indítványozta ezt az ítélet jogi indokolásából mellőzni azzal, hogy a mellőzés az ítélet megalapozottságát nem érinti.

Indokoltnak tartotta a jogi indokolás kiegészítését azzal, hogy I. r., II. r. és III. r. vádlottak az életveszélyes sérülés lehetőségét azért nem látták előre, mert a tőlük elvárható körütekintést elmulasztották. Indítványozta az I. r. vádlott vonatkozásában további súlyosító körülményként értékelni a három büntetőeljárás alatti, az I., II. és III. r. vádlottak esetében pedig a csoportos elkövetést. További enyhítő körülményként indítványozta értékelni az I., II. és III. r. vádlottak vonatkozásában az életveszély közvetett voltát, valamint azt, hogy a legsúlyosabban minősülő cselekmény tekintetében az eredményre a gondatlanság enyhébb formája terjed ki.

Kifejtette, hogy álláspontja szerint a minősítés körében az elsőfokú bíróság szükségtelenül hivatkozott a Btk. 164. § vonatkozásában a (3) bekezdésre az 1. sz. sértett sérelmére elkövetett

cselekménnyel összefüggésben. Összességében indítványozta, hogy az ítélet a törvényszék ítéletét változtassa meg, az 1. sz. sértett sérelmére elkövetett cselekményt társtettesként elkövetett testi sértés büntettének [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] minősítse, egyebekben a törvényszék ítéletét hagyja helyben.

A fellebbezési eljárás során I. r. vádlott védője felkért szakértői véleményt csatolt annak alátámasztására, hogy az 1. sz. sértett által elszenvedett koponyaűri sérülések nem tekinthetők életveszélyes sérüléseknek, illetve hogy emiatt a bizonyítás felvétele szükséges, e körben az eredeti orvosszakértői véleményt ki kell egészíteni, ami álláspontja szerint a másodfokú eljárásban nem történhet meg, így az ítélet hatályon kívül helyezésének van helye.

I. r. vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen a bejelentett fellebbezését módosítva elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezésére és a törvényszék új eljárásra utasítására tett indítványt arra való hivatkozással, hogy 1. sz. sértett sérülésének jellege csak további bizonyítást követően ítéltető meg. Másodlagosan I. r. vádlott felmentését indítványozta. Ebben a körben kifejtette, hogy álláspontja szerint az első fokú ítélet megalapozatlan, tekintettel arra, hogy a megállapított tényállás ellentétes az eddig szerzett bizonyítékokkal, így a vádlotti vallomásokkal. Előadta, hogy a tényállás nem lett teljes körűen felderítve, a bizonyítás hiányos, hiszen nem nyert kétséget kizáró módon bizonyítást az, hogy I. r. vádlott a testi sértéshez kapcsolódó konkrét elkövetési magatartást fejtette ki. Ezt azzal indokolta, hogy I. r. vádlott vallomásából nem lehet arra következtetni, hogy bárkit is tetteleg bántalmazott akár önállóan, akár társtettesként. Hivatkozott továbbá arra, hogy a törvényszék nem vizsgálta, hogy I. r. vádlott esetében akár szándékosság, akár gondatlanság megállapítható-e bármely sértett esetében a testi sértés okozásával kapcsolatban.

Sérelmezte, hogy az eljárás során nem merült fel szándékegységre utaló bizonyíték, valamint azt is, hogy a törvényszék nem határozta meg részletesen, hogy I. r. vádlott pontosan kit, milyen formában bántalmazott és ezzel összefüggésben pontosan milyen sérülést okozott. Harmadlagosan a bűnösség megállapítása esetére I. r. vádlott által elkövetett cselekmények eltérő minősítését, így 1. sz. sértett sérelmére elkövetett cselekménynek a testi sértés büntetté [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés], míg 2. sz. sértett sérelmére elkövetett cselekményt testi sértés vétségének [Btk. 164. § (1) és (2) bekezdés] történő minősítését indítványozta.

II. r. vádlott védője bizonyítási indítványt terjesztett elő 1. sz. sértett vonatkozásában az első kórházi ellátáskor készült CT felvétel beszerzése, majd ezt követően **(szakértő neve)** igazságügyi orvosszakértő megidézésére vonatkozóan azzal, hogy a szakértő meghallgatásával tisztázni kell, hogy 1. sz. sértettet pontosan hány személy bántalmazta, illetve melyek voltak a bántalmazás során használt eszközök. Indítványt tett továbbá (tanú neve) tanúkenti megidézésére, tekintettel arra, hogy az elsőfokú eljárás során nem került sor a tanú és a vádlottak szembesítésére annak ellenére, hogy a vallomásuk között jelentős eltérés mutatkozott. Indítványozta a III. r. és IV. r. vádlott kihallgatását a testsúlyuk és a testmagasságuk megállapítása érdekében, tekintettel arra, hogy azt az ítélet nem tartalmazza.

II. r. vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen az általa bejelentett fellebbezés irányát megváltoztatva elsődlegesen hatályon kívül helyezésre tett indítványt megalapozatlanság okából. Indokolásul előadta, hogy álláspontja szerint tévedett a törvényszék, amikor törvényes bizonyítéknak fogadta el (tanú neve) vallomását annak ellenére, hogy ezen tanú bírósági szakban történő kihallgatására eljárási szabálysértéssel került sor, hiszen olyan tárgyaláson lett kihallgatva, amelyen a vádlottak nem vettek részt. Kifejtette, hogy ez azért jelentős, mert a vádlottak ittasságuk

miatt nem tudták elmondani, hogy kit, hogyan bántalmaztak. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy 1. sz. sértett vonatkozásában az elsődleges kórházi vizsgálat eredményére tekintettel nem tehető egyértelmű megállapítás a vádlottak által kifejtett bántalmazás és a sértett által elszenvedett életveszélyes sérüléssel kapcsolatos okozati összefüggésre. Hangsúlyozta, hogy nem áll rendelkezésre olyan okirat, amelyből egyértelműen azt a következtetést lehet levonni, hogy az 1. sz. sértett által elszenvedett életveszélyes sérülés a vádlottak vádbeli cselekményéhez köthető. Ezzel összefüggésben utalt arra, hogy a törvényszék által beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény hiányos, nem tesz megállapítást az elkövetők számára, az elkövetés során használt konkrét eszközökre és a bántalmazás módjára sem, csupán az erőbehatásokra, illetve vagylagos keletkezési lehetőségekre vonatkozóan tartalmaz megállapításokat. Hivatkozott továbbá arra is, hogy II. r. vádlott esetében nincs olyan konkrét adat, amely alátámasztja azt, hogy székkel vagy asztallal bárkit is megütött. Kifejtette továbbá, hogy a tényállás felderítetlensége abból is fakad, hogy a törvényszék elmulasztotta a helyszínen bizonyítási kísérlet foganatosítását az összes résztvevő jelenlétében.

Másodlagosan II. r. vádlott felmentésére tett indítványt arra figyelemmel, hogy bár a garázda tevékenységet a vádlottak elismerték, azonban jogos védelmi helyzetben jártak el, mivel a cselekmény elkövetésére 3. sz. sértet provokáló magatartása miatt került sor, amelyet I. r. vádlott irányába fejtett ki, majd az ezt követően kialakuló eseményekben II. r. vádlott csupán a fia miatt avatkozott be. Sérelmezte azt is, hogy II. r. vádlott személyéhez nem köthető az életveszélyes sérülést okozó bántalmazás, illetve az azt megalapozó erőbehatás.

Harmadlagosan a bűnösség megállapítása esetére enyhítő körülményként indítványozta figyelembe venni, hogy II. r. vádlott felhívására hagyták abba a vádlottak a cselekményt, tovább hogy védence három kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, és az időmúlást. Hivatkozott arra is, hogy mivel II. r. vádlottal szemben nincs folyamatban más büntetőeljárás, illetőleg az elítélései már régiek, ezért a belső arányosság követelményeinek is csak abban az esetben tud megfelelni az ítélet, ha a II. r. vádlottal szemben kiszabott büntetést jelentősen enyhíti a másodfokú bíróság. Ezzel összefüggésben végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabását indítványozta.

III. r. vádlott védője a bejelentett fellebbezését módosítva elsődlegesen a törvényszék ítéletének megalapozatlanság okából történő hatályon kívül helyezésére tett indítványt. Kifejtette, hogy (tanú neve) vallomása több ponton aggályos, hiszen bár úgy nyilatkozott, hogy a sértettekkel nem beszélt az ügyről, a tárgyalási jegyzőkönyvből megállapíthatóan annak ellenére, hogy a vádlottak a tárgyaláson nem voltak jelen, egy alkalommal az I., II. és III. r. vádlottakat nem személyleírás alapján azonosította, hanem a vádlotti mivoltukra utalt. Sérelmezte továbbá, hogy a közvetlenség elvét sérti az, hogy az elsőfokú bíróság nem tette tárgyalás anyagává az 1. és a 2. számú tanú nyomozás során tett vallomását, így álláspontja szerint ezekre bizonyítékként sem lehetett volna hivatkozni.

Előadta, hogy a nyomozóhatóság által foganatosított felismerésre bemutatás nem törvényes keretek között zajlott, hiszen a bemutatott fényképek közül csupán egyetlenegy fényképen volt szemüveget viselő személy látható, nevezetesen III. r. vádlott.

Másodlagosan a már hivatkozott körülményekre is figyelemmel III. r. vádlott felmentésére tett indítványt. Harmadlagosan, a bűnösség megállapítása esetére további enyhítő körülményként indítványozta figyelembe venni III. r. vádlott esetében az időmúlást, azt, hogy egy esetben a cselekményt bűnsegédként követte el, így álláspontja szerint a vádlottak közötti belső arányosság csak III. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés jelentős enyhítésével biztosítható.

IV. r. vádlott védője az eredetileg bejelentett fellebbezés irányát megváltoztatva elsődlegesen hatályon kívül helyezésre tett indítványt az indokolási kötelezettség megsértésére hivatkozással, mivel álláspontja szerint a IV. r. vádlottra vonatkozóan felmerült bizonyítékok ellentmondásosak, és a törvényszék nem adta kellő indokát annak, hogy pontosan melyik bizonyítékot miért fogadott el. Másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta arra hivatkozással, hogy a IV. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés tartama sérti a belső arányosságot, és további enyhítő körülményként értékelendő esetében az időmúlás, valamint az, hogy három kiskorú gyermek tartásáról gondoskodik.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülvizsgálta és ennek keretében azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során lényeges eljárási szabálysértést nem követett el. Az ügyészi észrevételben, valamint II. r. vádlott védője által hivatkozott eljárási szabálysértéssel kapcsolatos észrevételt csak részben osztotta. (tanú neve) tanú kihallgatásával kapcsolatban nem osztotta a másodfokú bíróság azt a védői álláspontot, amely szerint a közvetlenség elve sérült azáltal, hogy a törvényszék a vádlottak távollétében hallgatta ki őt, s emiatt újra meg kellett volna idézni.

A tényállást megállapító bíróság az általa beszerzett bizonyítékok alapján állapítja meg a tényállást, ezzel kapcsolatban az a követelmény, hogy a ténylegesen értékelés alá vont bizonyítékokat a tárgyalás anyagává tegye, amely jelen esetben megtörtént. A Be. 281. § (2) bekezdése szerint a tanács elnöke a lehetőséghez képest intézkedik, hogy a szabályszerű idézés ellenére meg nem jelent vádlottat vagy a tanút azonnal vezessék elő. A Be. 281. § (5) bekezdése szerint ha a (2) bekezdésben megjelölt intézkedés nem lehetséges, vagy az nem vezetett eredményre, akkor a tárgyalást a szabályszerű idézés ellenére meg nem jelent, szabadlábon lévő vádlott távollétében is meg lehet tartani azzal a korlátozással, hogy a bűnösség megállapítása esetén a bizonyítási eljárást nem lehet befejezni.

A 2015. május 21. napjára kitűzött tárgyalási napra a vádlottak idézése szabályszerűen megtörtént, a vádlottak a tárgyaláson nem jelentek meg, az iratokból megállapíthatóan telefonon jelezték, hogy meghibásodott az a személygépkocsi amivel utaztak volna (bírósági iratok 18. sz. utóirat), azonban a tárgyalás időpontjáig ezzel kapcsolatos igazolás a bíróságnak nem állt rendelkezésére. Így megállapítható, hogy ezen tárgyalási nap megtartására az eljárási szabályok mellett törvényes lehetősége volt az elsőfokú bíróságnak. Az iratokból megállapíthatóan az ezt követő tárgyalási napon, a 2015. június 3. napján a 2015. május 21. napján felvett tárgyalási jegyzőkönyv ismertetése megtörtént, így a vádlottak abba a helyzetbe kerültek, hogy (tanú neve) vallomására tehettek észrevételt. Nem osztotta a másodfokú bíróság II. r. vádlott védőjének azt az álláspontját, hogy kötelező lett volna a vádlottak (tanú neve) tanúval történő szembesítése. Az ítélet tábla álláspontja szerint ugyanis figyelemmel arra, hogy a vádlottak által előterjesztett védekezés lényeges eleme volt az, hogy oly mértékben ittasak voltak a cselekmény elkövetésekor, hogy a cselekmény részleteire már nem emlékeznek, így nyilvánvalóan nem lett volna értelme a tanút abból a célból visszaidézni, hogy a szembesítést megkíséreljék. Megjegyzi ezzel összefüggésben a másodfokú bíróság azt is, hogy a 2015. június 3. napján tartott tárgyalásról készült 25. számú jegyzőkönyvből megállapíthatóan a (tanú neve) tanú tárgyaláson tett vallomásának ismertetését követően sem a vádlottak, sem a védők nem indítványozták nevezett tanú visszaidézését. Éppen ezért a tanú 1 tanú megidézésére vonatkozó bizonyítási indítvány nem alapos, így azt a másodfokú bíróság az egyéb bizonyítási indítványokkal együtt elutasította.

III. r. vádlott azon eljárási szabálysértéssel kapcsolatos észrevétele, amely szerint az 1. és a 2. számú tanú vallomása nem lett a tárgyalás anyagává téve, így az bizonyítékként nem használható fel, téves, hiszen a 2015. május 20. és 21. napjain tartott tárgyaláson felvett 15. sorszámú jegyzőkönyv tartalmazza, hogy mind az 1. mind a 2. számú tanú nyomozás során tett vallomása felolvasásra került. Így ezzel összefüggésben csupán annyiban valósult meg eljárási szabálysértés, amennyiben azt az ügyész is kifejtette átiratában. Az 1. és 2. számú tanú ugyanis a cselekmény helyszínére mint ügyeletes rendőr érkezett ki a hatóság tagjaként, ugyanakkor vallomásukban a sértettek olyan nyilatkozatára hivatkoztak, amely megtétele előtt az érintett személyek törvényes figyelmeztetésére nem került sor. Így a másodfokú bíróság részben osztva az ügyészi álláspontot ebben a körben mellőzte az 1. és 2. számú tanú vallomásának azon részeit, amely a sértettek által elmondottakra vonatkozott a Be. 85. § (3) bekezdésére figyelemmel, annak megjegyzésével, hogy vallomásuk egyéb részei felhasználhatóak voltak. Ez a részbeni kirekesztés az ítélet megalapozottságát nem érintette.

Nem osztotta az ítéletábra III. r. vádlott védőjének a felismerésre bemutatással kapcsolatos aggályait sem. A nyomozati iratokból megállapíthatóan valóban a tanúnak bemutatott fényképek közül csupán egy személyen volt szemüveg, azonban az eljárási cselekményre nem azért került sor, hogy III. r. vádlottat azonosítsák, az nem kifejezetten az ő személyére irányult, hanem általában az elkövetőket kellett a tanúnak felismernie. Erre figyelemmel az eljárás nem minősül a hatóság részéről törvénytörő eljárásnak, így az ez alapján beszerzett bizonyítékot sem kellett kirekeszteni.

Nem osztotta az ítéletábra III. r. vádlott védőjének (tanú neve) tanúval kapcsolatos azon kifogását sem, hogy bár a vádlottak a tárgyaláson nem voltak jelen, a tanú őket vádlotti rendbeliségük alapján azonosította be, amely ellentmondásban áll azzal, hogy (tanú neve) tanú úgy nyilatkozott, hogy a sértettekkel a történetekről nem beszélt. A 15. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvből, valamint a 2015. május 21. napján készült tárgyalási jegyzetből egyértelműen megállapítható, hogy (tanú neve) tanú a vallomásának a kezdetén az elkövetőket még testi jegyeik alapján említette, és csak később került sor arra, hogy őket mint „I., II. és III. r.” vádlottat említse. Az azonban a rendelkezésre álló adatokból nem állapítható meg, hogy a tanú, vagy csupán a jegyzőkönyv fogalmazott így. Ennek azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint nincs jelentősége, egy tanú vallomásának, illetve szavahihetőségének megítélése során csupán az a körülmény számít, hogy igaz-e, amit a tanú elmond. (Tanú neve) esetében pedig a vallomás hitelt érdemlőségét egyéb bizonyítási eszközökkel összevetve állapította meg a törvényszék.

Az elsőfokú bíróság a tényállás felderítési feladatának eleget tett és a tényállás megállapításához szükséges körben és mértékben a bizonyítást felvette. Helyesen járt el, amikor az elsőfokú eljárás során az orvosszakértő megidézésére irányuló bizonyítási indítványt elutasította, az ezzel kapcsolatos indokait az ítéletábra is osztotta. Az iratokkal egybehangzóan állapította meg a törvényszék, hogy 1. sz. sértett életveszélyes állapotát nem az első vizsgálatkor, hanem a későbbi állapotromlás miatti ellátása során észlelték. Az ítéletből és az iratokból egyaránt megállapíthatóan mind az elsőfokú bíróság, mind a szakértő foglalkozott azzal a körülménnyel, hogy az első ellátás során ezt az utóbb életveszélyesnek minősülő sérülést nem észlelték, ugyanakkor az ítélet megnyugtató módon kizárta annak lehetőségét, hogy a sértett ezen sérülését más események során szenvedte volna el.

Az elsőfokú eljárás során eljárta **(szakértő neve)** szakértő 1. sz. sértett sérülésének közvetett életveszélyes jellegével kapcsolatos megállapítása összhangban van az Országos Igazságügyi Orvostani Intézet 18. sz. Módszertani Levelének 1.2.3.2 pontjaiban írtakkal, amely szerint az életveszélyes sérülés megállapítását nem zárja ki önmagában az a körülmény, hogy műtéti

beavatkozásra nincs szükség. Ez a megállapítás egyébként összhangban áll a bírói gyakorlattal is, amely szerint az agyállományi bevérzés megalapozza az életveszélyes sérülés megállapítását (BH2004.264., BG1984.478.), így az ezzel összhangban lévő szakértői vélemény alappal nem vitatható.

Szükségtelennek találta a másodfokú bíróság az első orvosi ellátás során készült CT felvétel beszerzését is, hiszen annak hiányát eleve figyelembe vette az orvosszakértői vélemény, a szakvéleményben foglaltakat a felkért szakértői vélemény sem tette aggályossá, ezért az azzal kapcsolatos bizonyítási indítványt is elutasította.

Szükségtelen a testsúlyokra és testmagasságokra vonatkozó adatok beszerzése is, hiszen ezen adatok egy esetleges jogos védelmi helyzet megítélése szempontjából bírhatnak jelentőséggel annak megítélése során, hogy a kifejtett védekezés szükséges volt-e vagy sem. Ez azonban jelen esetben fel sem merülhetett, hiszen a vádlottak eleve verekedni mentek az elkövetés helyszínére, ennek megfelelően már a kocsmá előtt sor került 3. sz. sértett bántalmazására, és a kocsmában is a sértettek folyamatos bántalmazását fejtették ki azzal, hogy a kocsmá előtt és a bent történt események időbeni egységben zajlottak, így nincs annak jelentősége, hogy a sértettek fizikuma a vádlottak fizikumával összevetve milyen. Ebben a körben megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy I. r. vádlott a 2015. május 20. napján megtartott tárgyaláson maga is úgy nyilatkozott, hogy a többiek mondták neki, hogy verekedni kell, így mentek a helyszínre.

Megalapozottan állapította meg a törvényszék a lapocka vonalában elmozdulás nélküli haránt-törést elszenvedő 2. sz. sértett vonatkozásában és az orrcsont csúcsának elmozdulás nélküli törést elszenvedő 3. sz. sértett esetében azt, hogy a sérülésük 8 napon túl gyógyul.

Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy annak megállapítása, hogy az egyes sértetteket pontosan hány személy bántalmazta, a bántalmazás során milyen eszközöket alkalmaztak, egyébként is a bíróság kompetenciájába tartozik és nem a szakértőjébe.

A törvényszék által megállapított tényállás a bántalmazás módját meghatározta, az részben ökölütések, részben rúgások, részben pedig eszközös bántalmazással történt, ennek mind az elszenvedett sérülések, mind pedig a beszerzett orvosi iratok megfellelthetőek. A beszerzett bizonyítékokkal összhangban állapította meg I. sz. sértett sérülésével kapcsolatban azt, hogy a I. r., II. r. és III. r. vádlottak által kifejtett bántalmazás - amelyek között volt ökölütés, rúgás és székllel történő bántalmazás is - okozta az életveszélyes sérülést. Annak a cselekmény jogi minősítése szempontjából nincs jelentősége, hogy pontosan melyik erőbehatás, eszközös vagy eszköz nélküli bántalmazás, illetőleg konkrétan melyik vádlott cselekvősege okozta ténylegesen az életveszélyes sérülést. Jelen esetben ugyanis egyértelműen megállapítható volt, hogy a testi sértésre irányuló szándékkal I. sz. sértettet bántalmazó I. r., II. r. és III. r. vádlottak egymás cselekvőségét látták, annak brutalitását észlelték, így az I., II. és III. r. vádlottaknak kellő körütekintés mellett észlelniük kellett volna, hogy az általuk kifejtett magatartás súlyos, akár életveszélyes sérülés okozására is alkalmas.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítás során beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében is mérlegelési körébe vonta és indokolási kötelezettségének eleget téve logikus és az iratoknak mindenben megfellelthető magyarázatát adta annak, hogy a vádlottak védekezését elvetve a tényállást miért a beszerzett tanúvallomások és egyéb bizonyítékok alapján állapította meg. Éppen ezért a bizonyítékok mérlegelésén keresztül felmentést, vagy az indokolási kötelezettség elmulasztására történő hivatkozással hatályon kívül helyezést célzó fellebbezések eredményre nem

vezethettek, hiszen a bizonyítékok mérlegelése a tényállást megállapító elsőfokú bíróság joga és kötelezettsége, amelynek a felülbírálathoz szükséges mértékben eleget is tett. Az ítéletből aggálytalanul megállapítható, hogy a törvényszék mire alapozta a vádlottak bűnösségét és mi alapján került sor velük szemben büntetés kiszabására.

A másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az első fokú ítélet tényállását ugyanakkor az alábbiak szerint kiegészítette, illetve helyesbítette:

I. r. vádlott a cselekmény elkövetésének idején csak egy alkalommal volt büntetve, a Nyíregyházi Járásbíróság 28.B.662/2013/35. számú, a Veszprémi Járásbíróság 3.B.749/2012/55. számú, valamint a Hevesi Járásbíróság 4.B.137/2012/35. számú ítéletével a cselekmény elkövetését követően került sor I. r. vádlott elítélésére.

Ugyanakkor I. r. vádlott ezen három folyamatban lévő büntetőeljárás hatálya alatt állva követte el a cselekményeket.

A Nyíregyházi Járásbíróság 28.B.662/2013/35. számú ítéletével kapcsolatos próbaidő 2014. november 23. napján telt le.

II. r. vádlott vonatkozásában a Veszprémi Városi Bíróság 4.B.2179/2007/29. számú ítéletével kapcsolatos próbaidő 2012. november 10. napján telt le. A Győri Városi Bíróság B.478/2008/147. számú ítéletével kapcsolatos próbaidő 2012. november 11. napján telt le.

III. r. vádlott a Btk. 97. § (2) bekezdésére figyelemmel büntetlen előéletűnek tekintendő, mert a jelenlegi priusz az ítéletben hivatkozott elítélését nem tartalmazza, ezért az arra történő hivatkozást az ítélet táblája mellőzte.

A jogi indokolásba utalta az ítélet 7. oldal 1. bekezdéséből azt a megállapítást, hogy III. r. vádlott I. r. és II. r. vádlott szándékát erősítette, valamint a 8. oldal alulról a 4. bekezdéséből azt a megállapítást, hogy a vádlottak cselekménye alkalmas volt arra, hogy az azt észlelőkben megbotránkozást és riadalmat keltsen, tekintettel arra, hogy ezek nem ténybeli megállapítások, hanem jogkövetkeztetések.

A fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel a törvényszék által megállapított immár hiánytalan és megalapozott tényállást a másodfokú bíróság a felülbírálat alapjául elfogadta, és tekintettel arra, hogy megalapozott tényállás esetén nincs helye további bizonyítás felvételének, ezért a bizonyítási indítványokat elutasította.

Az elsőfokú bíróság a tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, hiszen a már hivatkozottak szerint arra figyelemmel, hogy a vádlottak eleve a verekezés szándékával jelentek meg a cselekmény helyszínén, ezért a jogtalanság talaján állva a cselekményüket nem jogos védelmi helyzetben követték el.

Helyesen minősítette a törvényszék a vádlottak által elkövetett bűncselekményeket, hiszen az 1. sz. sértett által elszenvedett életveszélyes sérülésekkel kapcsolatban a társtettesként történő elkövetésre figyelemmel nem szükséges a bűnösség megállapításához annak eldöntése, hogy konkrétan a bántalmazást kifejtő I. r., II. r. és III. r. vádlottak közül melyik okozta az életveszélyes sérülést, hiszen mindhárman együttesen bántalmazták a sértettet, amely közben kölcsönösen látták a társaik által kifejtett cselekvéseket, annak módját is.

Ezzel kapcsolatban az ítéltábla az első fokú ítélet jogi indokolását kiegészítette azzal, hogy I. r., II. r. és III. r. vádlottak szándéka 1. sz. sértett bántalmazásakor eshetőlegesen a 8 napon túl gyógyuló sérülésre kiterjedt, hiszen a bántalmazás módjából, erejéből fakadóan ennek bekövetkeztével számolniuk kellett, amelybe belenyugodtak, így erre vonatkozóan az eshetőleges szándékuk megállapítható. Ugyanakkor 1. sz. sértett esetében I. r., II. r. és III. r. vádlottak életveszélyes sérülés bekövetkezésének lehetőségét nem látták előre, mert a tőlük elvárható körületekintést, figyelmet elmulasztották, ezért a sértett által elszenvedett súlyosabb sérülés tekintetében hanyagság terheli őket.

3. sz. és 2. sz. sértett bántalmazásával kapcsolatban az erőbehatások erejére, a bántalmazott testtájakra is figyelemmel I. r., II. r. és III. r. vádlottnak számolniuk kellett azzal, hogy nevezett sértetteknek 8 napon túl gyógyuló sérülést okoznak, azonban ebbe belenyugodtak.

Az 1. sz. sértett sérelmére elkövetett cselekmény jogi minősítésével összefüggésben nem osztotta az ítéltábla a fellebbviteli főügyészségnek azt a jogi indokolás nélküli álláspontját, amely szerint a testi sértésnek csak egy alapesete van, és a súlyos testi sértés nem minősül önálló alapesetnek. A Btk. 164. §-a szerinti testi sértésnek a törvényi tényállás konstrukciójából megállapíthatónak két alapesete van, az (1) és (2) bekezdés szerinti könnyű testi sértés vétsége, illetve az (1) és (3) bekezdés szerinti súlyos testi sértés büntette. A törvényi tényállás minősített eseteket is szabályoz, amelyek részben eltérő büntetési tételt tartalmaznak a különböző alapesetekre épülve, részben pedig a megvalósult alapesettől függetlenül ugyanazon büntetési tételt rendelik az egyes minősített esetekhez. A Btk. 164. § (8) bekezdése nem tesz a büntetésben különbséget aszerint, hogy a súlyosabb eredmény, az életveszély vagy a halál melyik alapesethez kötődik, azonban valamely bűncselekmény minősített esete kizárólag az alapesettel együtt állapítható meg, anélkül nem, mint ahogyan bűncselekmény nincs törvényi alaptényállás nélkül. Megjegyzi az ítéltábla, hogy az ezzel kapcsolatos álláspontot a törvényszövegen kívül a törvényhez fűzött jogalkotói indokolás, illetve a Btk. 28. § (1a) bekezdésében szabályozott ún. csúszó elévülés rendelkezése is egyaránt alátámasztja, amely a 3 évi szabadságvesztésnél súlyosabban büntetendő szándékos súlyos testi sértés bűncselekményére, tehát mint alapesetre hivatkozik. Éppen ezért helyesen járt el a törvényszék, amikor a jogi indokolás körében megállapította, hogy a vádlottak szándéka 8 napon túl gyógyuló sérülés okozására irányult, és a bűncselekmény megnevezése körében állást foglalt abban a kérdésben, hogy melyik alapesettel valósult meg a bűncselekmény.

Osztotta a másodfokú bíróság a törvényszéknek a látszólagos alaki halmazattal kapcsolatos álláspontját is, az ezzel összefüggésben az ítéletben, illetőleg a fellebbviteli főügyészség átiratában kifejtettekkel mindenben egyetértett.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a jogi indokolásban a törvényszék elmulasztotta annak kifejtését, hogy III. r. vádlott cselekvősége a 3. sz. sértett sérelmére elkövetett cselekményben pontosan milyen okokból minősül bűnsegédi magatartásnak. Ebben a körben a másodfokú bíróság megállapította, hogy I. r., II. r. és III. r. vádlottak a (kocsma neve) Kocsma előtt lezajlott erőszakos cselekmények után 3. sz. sértettet követve együttesen mentek be eleve a verekedés szándékával. I. r. vádlott és II. r. vádlott tudomással bírt III. r. vádlott jelenlétéről és verekedési szándékáról is, amelyet igen rövid idő múlva más sértettekkel irányulóan meg is valósított. Éppen ezért III. r. vádlott jelenléte 3. sz. sértett kocsmában történő bántalmazásakor nem csupán egy passzív jelenlétnek minősül, hanem olyannak, amely szándékerősítő hatást gyakorolt I. r. és II. r. vádlottra, így helyes a törvényszék szándékerősítő hatással kapcsolatos megállapítása, és III. r. vádlott vonatkozásában a - pszichikai - bűnsegédi magatartás megállapítása. Az ítéltábla a jogi indokolást mindezzel kiegészítette.

A büntetés kiszabása során figyelembe vett körülmények vizsgálata során a másodfokú bíróság csak IV. r. vádlott esetében vette súlyosító körülményként figyelembe a garázdaság elszaporodottságát, míg a többszörös halmazat helyesen csak I. r., II. r. és III. r. vádlott esetében vehető súlyosító körülményként, akik vonatkozásában további súlyosító körülményként értékelte a csoportos elkövetést.

Tekintettel arra, hogy III. r. vádlott a Btk. 97. § (2) bekezdése szerint büntetlen előéletűnek tekintendő, ezért mellőzte esetében a büntetett előélet súlyosító körülményként történő értékelését.

További enyhítő körülményként vette figyelembe valamennyi vádlott esetében az időmúlást, I. r., II. r. és III. r. vádlottak esetében az 1. sz. sértett sérelmére elkövetett cselekmény tekintetében az eredményre kiterjedő hanyagságot, az életveszélyes sérülés közvetett voltát, valamint 3. sz. és 2. sz. sértett sérelmére elkövetett cselekmények esetén a súlyos testi sértés okozására irányuló eshetőleges szándékot. További enyhítő körülményként vette figyelembe III. r. vádlott esetében a bűnsegédként történő elkövetést, valamint azt, hogy büntetlennek tekintendő.

Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel I. r., II. r. és III. r. vádlottak esetében helyes volt a büntetési tétel irányadó középértékétől - amely esetükben egyezően 7 év szabadságvesztés - való eltérés a vádlottak javára. Tekintettel arra, hogy I. r. vádlott kezdte az erőszakos cselekményt, ezért helyesen állapította meg a törvényszék, hogy a vádlottak közötti belső arányosság oly módon biztosítható, hogy esetében a középértéktől való eltérés csupán kisebb mértékű. Helyesen ítélte meg a törvényszék azt is, hogy II. r. és III. r. vádlott személyében figyelembe vehető bűnösségi körülmények és az elkövetés körülményei alapján nem mutatkozik olyan lényegi eltérés, amely alapján az egyező tartamban kiszabott szabadságvesztés büntetés a belső arányosságot sértené. E körben megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a büntetés megváltoztatására csupán abban az esetben kerülhet sor, ha annak lényeges korrekciója indokolt.

Az első fokú ítélet meghozatala óta is eltelt időre figyelemmel, bár a IV. r. vádlottal szemben kiszabott büntetést a másodfokú bíróság arányosnak tartotta, a vele szemben alkalmazott próbaidőt eltúlzottnak ítélte, így azt enyhítette.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor kötelezte I. r., III. r. és IV. r. vádlottat (magánfél neve) magánfél részére kártérítés megfizetésére, azonban az eljárási illetékekkel kapcsolatos álláspontja téves. A sértett által előterjesztett polgári jogi igény alapján az illetéket csak egyszer kell megfizetni. Az a körülmény, hogy az okozott kár személyhez köthető, elkülönül I. r. és III. r., valamint IV. r. vádlott esetében, nem jelenti azt, hogy az további illetékfizetési kötelezettséget keletkeztetne. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság megállapította, hogy a 15.000.-Ft eljárási illetéket I. r., III. r. és IV. r. vádlottak egyetemlegesen kötelesek megfizetni, és IV. r. vádlott külön illeték megfizetésére kötelezését mellőzte.

A kifejtettekből következik, hogy a másodfokú bíróság a III. r. vádlott esetében az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezést alaposnak, míg a hatályon kívül helyezés, felmentés, eltérő minősítés és a többi vádlott vonatkozásában a büntetések enyhítése érdekében bejelentett fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte, és az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta.

Egyebekben azt a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy az ítélet tábla a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett I. r. vádlott által 2015. június 15. napjától előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

A fellebbezési eljárás során felmerült bűnügyi költség a IV. r. vádlott védelmével összefüggő költségről a Be. 381. § (1) és (2) bekezdése alapján megállapította, hogy azt az eredményes fellebbezésre tekintettel az állam viseli, míg III. r. vádlottat a kirendelt védőjének irattanulmányozásával összefüggésben felmerült bűnügyi költség viselésére a Be. 381. § (1) bekezdése alapján kötelezte, figyelemmel a Be. 338. § (1) és (3) bekezdésére is.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be.386. §-án alapul.

Szeged, 2016. május 5. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Halász Edina s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.622/2015/28. számú ítélete és a Gyulai Törvényszék 14.B.107/2015/27. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatással a mai napon **jogerős és végrehajtható.**

Szeged, 2016. május 5.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke